

tat ex c. 2. de bapt. ubi Alex. III. ait: *de quibus dubium est, an baptizati fuerint, baptizentur his verbis præmissis: si baptizatus es, non te baptizo; sed si nondum es batizatus, ego te baptizo, cet.*

29. Id quod servandum est, sive dubium si positivum, sive negativum ex c. *parvulos de consec. dist. 4.* cum in utroque casu æque periclitetur salus hominis ob defectum baptismi. Pariter si constet de baptismo, sed prudens sit dubitatio de legitima materia, vel forma, vel intentione, *ne talis dubitatio ruina fidelibus fiat, quoniam non monstratur iteratum, quod non certis indicis ostenditur rite perractum*, ut ait S. Greg. lib. 12. ep. 31. Monet autem Bened. XIV. lib. VII. c. 6. de Syn. non esse temere adhibendum baptismum sub conditione ob merum scrupulum, vel temerariam suspicionem, sed insuper requiri, ut prudens subsit, & probabilis ratio dubitandi, qualem exigit Catechismus Roman. p. 2. de Sacram. Bapt. n. 59.

30. Ex qua doctrina colligitur 1. non esse baptizandum iterum infantem, de cujus baptismo sit saltem unus testis ocularis, fidedignus, ut docet ipse Bened. in Notif. 8. n. 8. Idque etiam si testis sit fœmina, modo sit exceptione major, nec sint alii testes contrarium testantes. 2. esse sub conditione baptizandos infantes expositos, qui reperiuntur sine schedula de baptismo. Idemque sentiendum cum Bened. XIV. de infantibus, licet appensum collo scriptum habeant, modo non posit haberi certitudo moralis de baptimo rite collato. Ita decretum est in Conciliis Cameracensi, Narbonensi, Aquensi,

Tolosano, & Mediolanensi, atque etiam declaravit Conc. S. Conc. 15. Jan. 1724. excipiens schedulas, in quibus desset moralis certitudo. Colligitur. 3. pueros domi ab obstetricibus baptizatos non esse denuo baptizandos, nisi adsit probabilis suspicio erroris in collato baptismo. Ita censuit S. Congreg. teste docto Zacharia, & est conformis Catechismo Rom. supra laudato, & instructioni S. Caroli de Baptismo. 4. nec esse rebaptizandos ex S. Cong. declaratione pueros ab hæreticis baptizatos, nisi in locis, ubi Pseudo Ministri adhibere non solent conditiones ab Ecclesia præscriptas.

CAPUT IV.

De effectibus Baptismi, & ritibus ab Ecclesia præscriptis.

31. *Quest. 1.* Quinam sint effectus Baptismi? R. 1. condonatur per baptismum originale peccatum, atque etiam actuale ante baptismum commissum, ut constat ex Trid. Sess. 5. §. 5. & Catechismo Rom. ni 42. 2. condonatur etiam pœna pro peccatis debita, ut constat ex eodem Trid. 3. infunditur Divina gratia, qua filii Dei, & regni cœlestis hæredes effimur. 4. imprimitur character, quod signum est in anima inhærens & nunquam deletur. 5. denique baptizatus fit Ecclesiæ membrum, ejusque auctoritati subjicitur. Notâ tamen in adulto, ut cum fructu baptismum recipiat, præter intentionem requiri fidem, & notitiam mysteriorum nostræ fidei, &

pœnitentiam, hoc est contritionem de peccatis, sive perfectam, ut volunt aliqui, sive imperfectam, ut aliis placet probabilius cum S. Th. in 4. dist. 6. q. 1. a. 3. ab 5.

32. *Quæst. 2.* Quænam sunt cæremoniæ præcipuæ baptismi? R. 1. in unaquaque Ecclesia servandi sunt ritus, qui in ea obtinuerunt, nec eos mutare licet pro libito. In universum tamen servanda sunt sequentia extra urgentem necessitatem. 1. Baptismus conferendus est in aqua consecrata. 2. non potest solemniter conferri, nisi in Ecclesia, exceptis filiis Principum, & Magnatum. 3. baptizandum est cum unctione chris-matis, & quidem illius anni, si haberi potest. 4. adhibendæ sunt insufflationes, exorcismi, saliva, sal, aliique sacri ritus, qui ab Apostolis merito creduntur originem trahere. 5. necessarii sunt ex more Patrini, qui baptizatum de fonte suscipiant. 6. baptizato nomen alicujus Sancti est imponendum. Denique Parochus tenetur in libro notare nomen baptizati, & Parentum ejus, diem, & horam nativitatis & Patrimos. Item an baptismus sub condicione, vel sine cæremoniis sit collatus; an & ubi infans expositus sit re-pertus, cet.

33. R. 2. Cum sine cæremoniis collatus est baptismus ex gravi aliqua causa, supplendæ sunt postea cæremoniæ, cum primum opportune fieri possit. Omittere autem sine gravi causa ritus ab Ecclesia præscriptos, grave peccatum est, ut inter omnes convenit. Quod si collatum solemniter baptismum postea deprehendatur esse invalidum, alii volunt iterandas esse

cæremonias, alii id negant; quia dum suppletur baptismus, cum eo cæremoniæ prius adhibitæ moraliter conjungantur. Utraque opinio est probabilis, sed prima tutior est, & in praxi consulenda, nisi obstet periculum scandali, vel infamiæ. Ino in hæreticis vaide, sed absque cæremoniis baptizatis moris non est ritus solemnès supplere, ne videamus baptismum hæreticorum improbare, inquit Laymanus c. 8. de bapt. n. 10.

34. *Quæst. 3.* Quodnam est officium Patrini in bapismo? Nota 1. in bapismo solemnè ex perpetua Ecclesiæ traditione adhiberi debet unus altem, qui puerum de fonte suscipiat, sive sit vir, sive fœmina, nec possunt esse plures, quam duo, scilicet unus vir, & una fœmina ex Trid. Sess. 24. c. 5. In privato autem bapismo non est opus suscipiente, seu patrino. Nota 2. ut quis valide sit patrinus, debet saltem septennium complese. 2. debet esse baptizatus. 3. requiritur ut sit a parentibus, vel a Parocho ad id muneris designatus, nec licet Parocho mutare designatum a parentibus; quamvis valide mutaret, ut docet multi contra alios. 4. ut in ipso bapismo baptizatum de fonte suscipiat, vel de manu baptizantis, cum intentione, & cognitione muneris, quod præstat. His præmissis.

35. R. 1. Is qui puerum de fonte suscipit, ait D. Th. 3. p. q. 67. a. 8. assumit sibi officium Pedagogi; & ideo obligatur ad habendam curam de ipso, si necessitas immineret, sicut eo tempore, & loco, quo baptizati inter infidèles nutriatur. Sed ubi nutriantur inter catholicos Christianos, satis

possunt ab hac cura excusari, præsumendo, quod a suis parentibus diligenter instruantur. Si tamen quocumque modo sentirent contrarium tenerentur secundum modum salutis spiritualium filiorum curam impendere. Hæc Angelicus ex cap. *Vos ante de Consecr.* 4. & ex variis Conciliis, quibus consonat Rituale Romanum. R. 3. patrini vices gerunt Parentum spiritualium; contrahunt enim cognationem spiritualem cum parentibus baptizati, quæ est impedimentum matrimonii. Non contrahitur tamen, si id fiat in casu necessitatis. Hinc ab officio Patrini excluduntur Pater, & mater baptizati; publice criminosi, infames, excommunicati, hæretici, nescientes doctrinam Christianam. Item prohibentur id muneri suscipere Abbas, & Monachi ex c. *non licet*, quo nomine probabilius veniunt etiam si alii Regulares, cum Rit. Rom. id veteri facere Regulares omnes, etiam Sanctimonialia. Ubi tamen contraria viget consuetudo, possunt admitti saltem cum Prælati facultate.

36. *Quest.* 4. An duo conjuges possint licite suscipere alienam prolem? Negat Suarez ex Constit. Urbani II. id prohibente. Affirmant tamen alii communiter cum D. Th. in 4. dist. 42. a. 3. q. 2. ad 4. dicente: *nihil prohibet, quin vir, & uxor simul aliquem de sacro fonte levarent.* Quæ doctrina consuetudine in multis locis inducta confirmatur. Notandum est autem, nec in baptismo privatim puero collato ob necessitatem licere parentibus Patrinos agere propriæ sobolis; tunc enim nulla est patrini necessitas. Quod si id temere faciant in privato baptismo, nullam

contrahunt cognationem spiritualement; si tamen in solemnibus faciant, cognationem ab ipsis contrahi nonnulli censent, sed alii multi contradicunt. Cum vero in necessitate patres filium baptizant nullum contrahunt impedimentum petendi debitum. Ita D. Th. in *Suppl.* q. 563. art. 1. qui censet illud revera contrahi, si citra necessitatem baptismum conferant. Sunt tamen multi; qui id negant satis probabiliter, quamvis a gravi peccato excusari nequeant. Vide alia apud auctorem.

CAPUT V.

De Sacramento Confirmationis.

37. *Quest.* 1. Quid est confirmatio? R. est unctio chrismatum, sub præscripta forma verborum facta ab Episcopo in fronte baptizati, qua is robur, & gratiæ augmentum accipit. Hoc Sacramentum a Christo Domino institutum fuisse nocte Cœnæ constat ex traditione Ecclesiæ, ex *Trid. Sess. 7. Can. 1.* & decreto Eug. IV. in *Instruc. ad Armenos.*

38. *Quest.* 2. Quænam est materia remota hujus Sacramenti? R. Est chrisma, confectum ex oleo olivarum, & balsamo, benedicto ab Episcopo. Et quidem certum est oleum esse de necessitate hujus Sacramenti ex c. *ult. de Sac. Unct.* & ex decreto Eug. IV. Et debet esse oleum olivarum, ut docet S. Th. per quod significatur Spir. S. gratia in nos diffuens a Christo, tanquam nostro capite. Certum item est ex præcep-

to Ecclesiæ necessarium quoque esse balsamum. Sunt tamen, qui nolint illud pertinere ad essentiam Sacramenti, licet contraria sententia communior sit, & probabilior cum D. Th. & Bellarmino, & confirmis sit Catechismo Romano, & omnibus Ritualibus; & Eucologiis. Unde si forte confirmatio sine balsamo peracta fuerit, debet ita confirmatus iterum sub conditione confirmari. Non est tamen necessarium balsamum Syriacum, vel Palæstinum, sed sufficit Indicum, ut affirmavit Paulus III. confirmavitque Bened. XIV. *Notif.* 183.

Benedictionem Episcopi necessariam esse saltem ex præcepto Ecclesiæ nemo dubitat. Imo sententia valde probabilis tuetur illam ad essentiam materiæ remotæ pertinere. Unde non licet confirmationem sine chrismate consecrato conferre, atque ita collata debet sub conditione iterari, cum dubium saltem sit Sacramentum.

39. *Quæst.* 3. Quænam est materia proxima Confirmationis? R. est unctio in fronte, per manum Episcopi, in formam crucis facta. Unde adæquata hujus Sacramenti materia constat tum ex impositione manuum Episcopi, tum ex unctione chrisomatis, atque utraque ad essentiam pertinet confirmationis. Et quidem de manuum impositione constat ex actis Apost. c. 8. ubi S. Lucas narrat de SS. Petro & Joanne, quod in Samariam missi, *oraverunt pro ipsis, ut acciperent Spiritum Sanctum* i. e. *Tunc imponebam manus super illos, & accipiebant Spiritum Sanctum.* De unctione autem chrisomatis, ait Catech. R. *tum Sancta Ecclesia, & Concilia perpetuo docue-*

runt; tum a S. Dionysio, & complurimis aliis gravissimis Partibus traditum est, in primisque à Fabiano Pontifice, qui in ep. ad Episc. Orientis, quæ citatur *Can. Litteris vestris de Consec. dist. 3.* Apostolos *Chrisomatis confectionem a Domino accepisse, nobisque reliquisse, testatus est.* Idem constat ex perpetua Ecclesiæ praxi, & traditione, ex Canone Innoc. III., & decreto Eugenii in Concilio Florentino.

40. Et quamvis aliqui primæ notæ Theologi velint unctionem sacram, quæ per signum Crucis fit in fronte ab Episcopo, solum esse ex institutione Ecclesiæ, nec pertinere ad essentiam Sacramenti; contraria tamen sententia est moraliter certa, atque conformis declarationi Bened. XIV. in ep. Encyclicæ ad Episcopos Ritus Græci, ubi hæc habet: *Quod itaque extra controversiam est, hoc dicatur: nimirum in Ecclesia latina confirmationis Sacramentum conferri adhibito sacro chrismate, sive oleo olivarum, balsamo commixto, & ab Episcopo benedicto, ductoque signo Crucis per Sacramenti ministrum in fronte susipientis, dum idem Minister formæ verba pronuntiat.*

41. Hinc unctio chrisomatis fieri debet in fronte ex c. unico. de S. unctione, & ex decreto Eugennii IV. & quidem in formam Crucis, ut Ritualia omnia præscribunt, & continetur in Const. Apostolicis. Præscribit etiam Rituale, ut fiat pollice manus dextræ, adeoque graviter peccaret Episcopus, qui ungeret alio digito, ageret enim contra rubricam, & usum Ecclesiæ in re grâvi. Esset autem validum Sacramentum,

cum verè fieret per impositionem manus Episcopi; secus autem dicendum, si fieret penicillo, aut alio quovis instrumento; quicquid pauci contra senserint. Quantitas autem chris-matis ea debet esse, quæ satis sit ad unguendam frontem confirmandi in figuram Crucis. Denique chrisma debet esse novum, illo scilicet anno consecratum, adeoque graviter peccaret, qui extra necessitatem veteri uteretur; quamvis ab valore Sacramenti quodlibet sufficiat.

42. *Quæst. 4.* Quænam est forma Sacramenti Confirmationis? R. hæc a Flor. Concilio designatur: *signo te signo Crucis, & confirmo te chrismate salutis, in nomine Patris, & Filii, & Spiritus S.* Quæ verba continent integram, & perfectam Sacramenti formam, cum in illis exprimitur materia idonea, & necessaria ad significandum, & conficiendum Sacramentum, sicut & illius effectus, nempe robor, per quod ad spirituales pugnam vexillo Sanctæ Crucis, & gratia S. Spiritus armamur. Itaque audienti non sunt, qui præter illa verba ad essentiali formæ requirunt etiam preces alias, quas ex Ritualis præscripto recitat Episcopus ad manus impositionem. Eæ enim solum ex præcepto necessarie sunt, nec pertinent ad essentiali Sacramenti. Ita communis sententia cum S. Th. ex Flor. & Trid. & Cathech. Rom. §. 12. dicente, *hanc esse perfectam, & absolutam hujus Sacramenti formam.* Nec ab ea differt quoad substantiali formam Græcorum: *signaculum doni Spiritus S.* cum per illa verba effectus Sacramenti satis explicetur. Nec unquam illa inter Græco-

rum errores numerata est in Flor. Concilio; nec alia est in usu Romæ in templo S. Athanasii, quod est Ritus Græci, sciente, & tacente R. Pontifice.

43. *Quæst. 5.* Quinam sunt effectus confirmationis? R. tres omnino numerantur. 1. est *character*, ut docet Trid. *Sess. 7. Can. 9.* speciale robur ad prælianda prælia Domini. Imo ex cap. *novissime de Consec. d. 4.* declaratur, in Confirmatione conferri S. Spiritus plenitudinem, similem illi, quam acceperunt Apostoli in die Pentecostes: ita Cathech. Romanus. Et etiam aliquando per hoc Sacramentum prima gratia confertur, ut tradit D. Th. *art. 2. ad 2.* Denique tertius effectus est cognitio spiritualis, sicut in baptismo.

44. *Quæst. 6.* Quænam sunt cæremoniæ Confirmationis? R. in Pontificali Rom. præscribitur, ut Episcopus confirmationem ministrans debeat indui amictu supra rochetum, vel superpelliceum, si sit regularis, ac stola, pluviali albi coloris, mitra, & baculo. Quæ omnia omittere certe esset mortale, cum ipsa pertineant ad reverentiam Sacramenti; non tamen si unum, vel alterum instrumentum deficiat, quia non videtur materia gravis. Baculus autem potest publice exponi, aut ab aliquo ex Clericis detineri, ut significatur ex figura in Pontificali depicta. Imo S. C. de prop. fide declaravit 7. Dec. 1726. sufficere, quod Episcopus sine mitra, adhibita tantum stola confirmet. Quoad cæremoniam alapæ, quæ infligitur confirmato, eam omittere, secluso scandalo, non

est mortale, ut tuetur Suarez cum aliis multis. Idem potiori jure dico de omissione cerei, quæ cæremonia non est in Pontificali præscripta, sed solo usu introducta.

45. Quoad locum autem, in Rubrica notatur: *Hoc Sacramentum potest conferri minus solemniter quocumque die, hora, & loco, ex causa ad arbitrium Episcopi.* Et licet in Cap. *Ut jejuniis* dist. 5. de *Consec.* præscribatur, ut confirmandi accedant jejuni, idemque in Rom. Pontificali legatur; usus tamen invaluit, ut hoc Sacramentum etiam post prandium conferatur. Sub gravi tamen requiritur patrinus, designandus a Parentibus, vel Episcopo, si confirmandus sit puer. Debet autem esse unus tantum, ipse jam confirmatus, distinctus a Patrino baptismi, & ejusdem sexus cum illo, qui confirmatur, nec monachus, nisi factus Episcopus. Quoad modum autem suscipiendi præscribitur in Pontificali R. quod confirmandus ponat pedem super pedem dextrum patrini. Sed hodie in usu est, ut patrinus manum dexteram super dextrum humerum confirmandi ponat; quæ consuetudo, ut Concina testatur, probata est a S. Ritum Cong. 20. *Septembris* 1749.

46. Ubi consuetudo viget, frons baptizati obliganda est fascia linea, cruce notata, quæ postea est comburenda, nec ad profanos usus adhibenda. Solet quoque in aliquibus locis mutari nomen in confirmatione. Parochus autem tenetur in librum referre nomina eorum qui in sua Parochia confirmantur, & nomina Patrinorum, cum ad sciendam cognationem spiritua-

lem, tum ad Sacros Ordines suscipiendos. Denique ab Episcopo dari solet benedictio confirmatis, qui admonentur, ne ab Ecclesia discedant; antequam communem benedictionem suscipiant. Sed ea non est nisi simplex cæremonia, quæ omitti solet quando magnus est concursus confirmandorum.

CAPUT VI.

De ministro Confirmationis, & de subjecto ejusdem.

47. *Quæst. 1.* Quisnam est Minister Confirmationis? R. solus Episcopus est ordinarius Minister hujus Sacramenti. Ita definiuit Innoc. III. in c. *unico de Sac. Unct.* Et Trid. Sess. 7. c. 3. ubi ait: *Si quis dixerit, Sanctæ Confirmationis ordinarium Ministrum non esse solum Episcopum, sed quemvis simplicem Sacerdotem, anathema sit.* An autem simplex Sacerdos confirmare possit ex delegatione R. Pontificis, quæstio fuit olim agitata inter Theologos. Hodie tamen dubitari non potest ex bulla Bened. XIV. incipiente, *eo quamvis tempore*, ubi Pontifex indulget, ut Sacerdotes Cophtis possent urgente necessitate Confirmationem ministrare, additque hoc non esse novum, sed usitatum a S. Greg. M. & aliis Pontificibus. Refertque P. Zacharia in notis ad La-Croixium, Eugenium IV. concessisse cuidam Missionario Ordinis S. Francisci facultatem non solum confirmandi, sed etiam chrisma conficiendi. Ut plurimum ta-

men dum facultas datur extraordinaria confirmandi, præscribitur, ut fiat chrismate ab Episcopo consecrato. *Bened. XIV. c. 8. lib. VII.*

48. *Quæst. 2.* An Episcopus possit hanc facultatem simplici Sacerdoti concedere? R. Quicquid sit de hac difficili controversia, inquit laudatus Pontifex loco cit. *omnino in confesso est, irritam nunc fore confirmationem a simplici Presbytero Latino ex sola Episcopi delegatione collatam; quia Sedes Apostolica id juris sibi unice servavit.* V. Auctorem laudatum, qui de Orientalium usu, & ritibus late disserit.

49. *Quæst. 3.* An Episcopus possit confirmare alienos subditos? R. 1. validam esse Confirmationem ab Episcopo quocumque collatam. Peccaret tamen graviter Episcopus, qui aut in aliena diœcesi, aut in propria sibi non subditos confirmaret sine expressâ, vel tacita proprii Episcopi concensione. Imò confirmans in aliena diœcesi etiam subditos suos, incurrit suspensionem a Pontificalibus ipso jure ex *Trid. Ses. 6. c. 5.* & declaratione *S. Cong. R. 2.* posse aliquando præsumi consensum proprii Episcopi, cum alieni subditi, longe a sede sua Episcopali viventes, accedunt petentes Confirmationem. Quod potiori jure præsumi potest de iis, qui afferunt ab Episcopo proprio litteras dimissoriales ad Ordines, nec sunt adhuc confirmati.

50. *Quæst. 4.* Quodnam est subjectum Confirmationis? R. omnis homo baptizatus est capax hujus Sacramenti. In Orientali Ecclesia confertur infantibus statim post baptismum. Apud Latinos vero consuetudo obtinuit differendi con-

firmationem, donec pueri rationis usum habuerint, ut præscribit *Cat. Rom.* Idque consulto statuit Ecclesia Romana, tum ob reverentiam Sacramenti, tum ad vitandum periculum iterationis, tum denique ut suscipientes illud intelligant, se per baptismum fuisse quidem ad Christianam militiam acceptos, per Confirmationem vero fuisse ad pugnam roboratos, & ad perferendos agones per gratiam instructos. Ita *Bened. XIV. Con. tit. Et quamvis tempore.* Quod tamen non tollit, quominus Episcopus justa de causa possit, ac debeat infantibus Confirmationem ministrare; ut si mortis immineat periculum, si Episcopus ob longævam ætatem, vel locorum distantiam non possit facile consueta ætate chrismare. Sicque sancitum fuit in Concilio V. Mediolanensi, & ita fert usus in multis Provinciis.

51. Nota hic 1. amentibus esse conferendum hoc Sacramentum, ut docet communis doctrina, & tradit loco cit. *Benedictus. 2.* in dubio de confirmatione, iteranda est sub conditione, sed major dubitandi causa requiritur, quam in baptismo. 3. in cap. *ut jejuni de Cons. d. 5.* de confirmandis dicitur: *ut moneantur confessionem facere prius.* Quod merum esse consilium, docent auctores, adeoque sufficit vel contritio perfecta, vel attritio cum confessione, si conscientiam habeant peccati mortalis.

52. *Quæst. 5.* Quomodo sit necessaria susceptio hujus Sacramenti? R. 1. certum est, non esse necessariam ad salutem necessitate medii in quo omnes conveniunt. R. 2. gravis est con-

troversia, an sit præceptum grave suscipiendi hoc Sacramentum, data oportunitate. Negant multi de tali præcepto constare, neque naturali, neque positivo; adeoque ajunt, illud omittere solum esse veniale, nisi intersit contemptus, vel scandalum, vel conscientia propria dictet specialem ejus necessitatem ad vincenda tormenta, vel gravissima pericula ipsius animæ. Alii multi affirmant, & videtur id declaratum a Benedict. XIV. in Bulla *etsi pastoralis*, ubi postquam dixit Confirmationem suscipientes a Presbyteris Græcis invalide confirmari, nisi accedat tacita saltem aprobatio R. Pontificis, hæc verba subjungit: *monendi tamen sunt ab Ordinariis locorum, eos gravis peccati reatu teneri, si cum possint ad Confirmationem accedere, illam renuum ac negligunt.*

TRACTATUS III.

DE EUCHARISTIA.

CAPUT PRIMUM.

De natura, & essentia Eucharistiæ.

1. *Quest. 1.* Quid est Eucharistia, & in quo posita sit ejus essentia? R. Est Sacramentum Corporis, & Sanguinis Christi sub speciebus panis, & vini, ad spiritualem animæ refectionem divinitus institutum. Ita DD. communiter. Et quidem certum est, hoc Sacramentum constitui tum ex speciebus panis, & vini, tum

ex corpore, & sanguine J. Christi Disputatur autem a Theologis, utrum ratio Sacramenti essentialiter consistat in speciebus tantum, an in solo Cristi corpore, & sanguine, an in utroque? Sed hæc controversia parum refert ad praxim, cum inter omnes conveniat ex utriusque constare veram rationem Sacramenti. Usus autem, sive sumptio Eucharistiæ non est proprie Sacramentum, sed applicatio ipsius, sive conditio, ut in nobis operetur. In quo differt Eucharistia ab aliis Sacramentis, quæ tunc solum talia sunt, cum conficiuntur, vel applicantur, & ideo vocantur *transeuntia*. Eucharistia est Sacramentum permanens, quod rationem habet Sacramenti, etiamsi non sumatur, ut definit Trid. Sess. 13. Can. 4. *Si quis dixerit, peracta consecratione, in admirabili Eucharistiæ Sacramento non esse corpus, & sanguinem D. N. J. Christi, sed tantum in usu, anatema sit.*

2. Difinitur etiam ab eadem Synodo Sess. 13. c. 3. in eo existere corpus sub specie panis, & sanguinem sub specie vini ex vi verborum; ipsum autem corpus sub specie vini, & sanguinem sub specie panis, animamque sub utraque vi naturalis illius connexionis, & concomitantia.... Divinitatem porro propter ejus cum corpore, & anima hypostaticam unionem. Eadem autem S. Synodus Sess. 21. cap. 3. ait: *Quamvis Redemptor noster hoc Sacramentum in duabus speciebus instituerit, tamen fatendum est, etiam sub altera tantum specie totum, atque integrum Christum, verumque Sacramentum sumi: ac propterea quoad fructum attinet, nulla gratia necessaria ad salutem*